

«Μόνο ο Θεός το ξέρει!» (διδασκτική ιστορία)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Κάποτε ζούσε σ' ένα χωριό κάποιος φτωχός γέροντας, ο οποίος είχε ένα όμορφο άλογο που τον βοηθούσε στις γεωργικές του ασχολίες και το οποίο ήταν τόσο όμορφο και δυνατό, ώστε ήταν γνωστό σε όλη τη γύρω περιοχή.

Κάποια μέρα, ένας πρίγκιπας που εντυπωσιάστηκε από τη φήμη και το παρουσιαστικό του αλόγου, θέλησε να το αγοράσει, προσφέροντας στον γέροντα

ένα υπέρογκο ποσό. Αυτός, όμως, αρνήθηκε να πουλήσει το αγαπημένο του άλογο, με το οποίο είχε δεθεί τόσα χρόνια, και επέστρεψε στο χωριό του.

-“Μα καλά είσαι ανόητος;” ρωτούσαν οι συγχωριανοί του.

“Πούλα το άλογο για το καλό σου,

θα πιάσεις πολλά χρήματα και θα είσαι ευτυχισμένος!”

-“Ααα, εμένα το άλογο με βοηθά στην εργασία μου...

Καιποιος ξέρει τι είναι καλό και τι κακό;” απαντούσε ο γέροντας,

“Μόνο Ο Θεός το ξέρει!”

Οι μέρες περνούσαν και το άλογο παρέμενε αχώριστη συντροφιά του γέροντα.

Ένα πρωί ξύπνησε και είδε ότι το άλογό του είχε φύγει.

Οι συγχωριανοί του μαζεύτηκαν για να του εκφράσουν τη λύπη τους:

-“Τι μεγάλο κακό που σε βρήκε, τώρα ποιος θα σε βοηθά στις δουλειές σου;

Ήσουν ανόητος που δεν πούλησες το άλογο.

Τώρα δεν έχεις ούτε τα χρήματα, ούτε το άλογο”.

Διαβάστε εδώ: Να γίνει ο Θεός η ζωή μας

Ο γέροντας με τη χαρακτηριστική ηρεμία του απαντούσε:

-“Και ποιος ξέρει τι είναι καλό και τι κακό; Μόνο Ο Θεός το ξέρει!”

Οι χωριανοί απομακρύνονταν νομίζοντας ότι του γέρου του έχει σαλέψει..

Ύστερα από λίγες μέρες το άλογο επέστρεψε στη μάντρα του γέροντα, μαζί με μερικά άλλα πανέμορφα άγρια άλογα που είχε συναντήσει στο δάσος.

Μαζεύτηκαν ξανά οι συγχωριανοί και του έλεγαν:

-“Τι τυχερός που είσαι! Σου έτυχε μεγάλο καλό, αφού τώρα έχεις περισσότερα άλογα να σε βοηθούν.”

Ο γέροντας τους απάντησε:

-“Και ποιος ξέρει τι είναι καλό και τι κακό.. Μόνο Ο Κύριος γνωρίζει!

Πάντως, είμαι ευχαριστημένος που το άλογό μου γύρισε.

Οι συγχωριανοί του τον κοιτάζανε πάλι περιφρονητικά.

Μετά από λίγες μέρες, ο γιος του, καβαλικεύοντας ένα από τα άλογα, έπεσε κι έσπασε τα πόδια του, μένοντας ανήμπορος.

Μαζεύτηκαν πάλι οι χωριανοί λέγοντας:

-“Τι κακό που σε βρήκε! Με τα άλογα που ήρθαν, έχασες τελικά το δεξί σου χέρι στις δουλειές – τον γιο σου – που υποφέρει τώρα από τους πόνους και ίσως υποφέρει για όλη του τη ζωή.”

Ο γέρος απαντούσε πάλι:

-“Ποιος ξέρει ... μόνο Ο Θεός γνωρίζει τι είναι καλό και τι κακό!”

Δεν πέρασε μια βδομάδα από αυτό το ατύχημα και μια γειτονική χώρα κήρυξε τον πόλεμο στη χώρα του. Πέρασε, λοιπόν, και από την πόλη του ο στρατός και

επιστράτευσε όλους τους νέους άντρες της πόλης.

Δεν πήραν, φυσικά, τον γιο του, που είχε σπασμένα πόδια, κι έτσι δεν έλαβε μέρος στις άγριες μάχες που ακολούθησαν.

Ήρθαν πάλι οι συγχωριανοί και έλεγαν:

-“Είσαι πολύ τυχερός, αφού οι γιοι όλων μας πάνε να σκοτωθούν στον πόλεμο, ενώ εσύ θα έχεις τον γιο σου πάντα κοντά σου.”

Και ο γέροντας τούς απάντησε με τρυφερότητα:

-“Εμείς οι άνθρωποι δεν ξέρουμε ποτέ αρκετά, για να κρίνουμε αν κάτι είναι ευλογία ή συμφορά. Ακόμη αδελφοί μου δεν το καταλάβατε:

Μόνο Ο Θεός γνωρίζει το καλό και το κακό μας!!”

Πρέπει λοιπόν να δείχνουμε απόλυτη εμπιστοσύνη Στον Θεό μας, όχι στα λόγια αλλά έμπρακτα! Υπάρχει άραγε περίπτωση αν αφεθούμε όπως ένα μικρό παιδί στο Θέλημά του, να νιώσουμε ποτέ θλίψη, άγχος, στενοχώρια;

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr